

den trykke ubetinget skulde have været dømt til Fængsel, uden at kunne slippe med nogen, selv en nok saa høi Bøde. Naar man her har henpeget til, at Forligscommissionen i flige Sager kan træde formildende imellem, maa jeg gjøre opmærksom paa, at i denne Sag og i mange andre af lignende Art springes netop Forligscommissionen over, thi saa ofte, der er Tale om Fornærmelser, der ere fremførte imod Embedsmænd som saadanne, og hvor det som Følge deraf kan paalægges dem af deres Overordnede ved Dom at frie sig for den tilspøiede Krænkelse, der er der ikke Tale om Forligsmægling. Følgen vil altsaa være, dersom det Vædringsforslag, der er stillet under Nr. 24, vedtages, at efter al Sandsynlighed vil det ikke komme til at ramme dem, man vil ramme, nemlig Pressesager, der knytte sig til Bladudgivere og Redactører og andre Folk, der jævnlige og stadigt have Pennen i Haanden, thi det er, som sagt, et meget forsvindende Antal af Sager, hvori første Membrum af § 9 er blevet anvendt imod dem, men det vil navnlig komme til Anvendelse paa Folk, der en enkelt Gang tage Pennen i Haanden for at skrive en Klage, og netop paa Grund deraf overordentlig let komme til at bruge Udtryk, hvis fulde Betydning og Omfang de ikke ville være istand til at vurdere i det Dieblis, de nedskrive dem. Jeg vil, som sagt, henlede de ærede Herrer's Opmærksomhed netop paa denne sidste Sag imod de 16 Eiendomsbesiddere, der bleve dømt efter første Membrum i § 9 til en Bøde af 30 Rigsdaler. Dersom man nu siger: „Sa, hvad har da den paagjældende Fornærmede, nemlig den militaire Cassationscommission, vundet efterat faae dem dømt efter § 9 første Membrum istedetfor efter § 9 andet Membrum, da dog den idømte Mulct ligesaagodt kunde være idømt efter det sidste som efter det første?“ saa svarer jeg dertil, at der ligger for den Fornærmede en ikke ubetydelig Oppreisning netop i den Omstændighed, at der i Dommen henpeges til den ene af disse to Bestemmelser fremfor den anden. Der vil for den Fornærmede ligge en ikke ganske ringe Oppreisning deri, at Fornærmelsen imod ham bliver stemplet som faldende ind under § 216 og ikke un-

der § 217. Dersom man nogenlunde kjenner til den Praxis, som finder Sted under Pressesager, vil man ogsaa vide, at der saagodtsom altid af Sagsøgeren nedlægges principal Paa-stand paa Straf efter § 9 første Membrum, ikke just for derved at faae en større Straf idømt, men for at faae den Reparation og Satisfaction, som ligger i, at Fornærmelsen henføres derunder.

J. A. Hansen: Den Fremstilling, som den ærede sidste Taler nu gav, vil jeg anbefale til de ærede Medlemmers særdeles nøie Overveelse; thi den er høist interessant, i Særdeleshed da den er given af en Mand, der har saa stor Erfaring i disse Forhold som han, og jeg haaber ogsaa, at Udenforstaaende ville lægge Mærke dertil. Det, der fremgaaer af, hvad han har sagt, forekommer mig at være, at vi ganske roligt kunne vedtage det stillede Vædringsforslag, thi det er aldeles klart, at der ikke kan være nogen Betænkelighed ved, at Straffen i denne Henseende skærpes, da Domstolene efter det ærede Medlems Mening kun gaae til at anvende første Membrum af § 9 i Presseloven under særdeles skærpende Omstændigheder, og da de ikke ere tilbøjelige til herunder at indbringe Nogetsomhelst, der ikke har en saadan skarp Charakter. — Med Hensyn til de 16 Gaardmænd, maa deres Feil, efter hvad det ærede Medlem har oplyst, ligge i, at de ikke nøiedes med at indgive Klagen, men lode den trykke. (Vilde: Nei!) Ja, da forekommer det mig dog rigtignok meget forunderligt at dømme efter Trykkeloven, naar det ikke er en Pressesag, der paadømmes. (Modsigelse.) Ja, det forekommer maaskee ikke de Herrer Jurister forunderligt; men for os Advokater er det virkelig forunderligt, og de Herrer kunne ikke sætte sig ind i vor Tankegang. Vi kunne, som sagt, ikke forstaae, at der efter en Strafrelov for trykte Sager kan blive dømt for Andet, end hvad der er trykt; det maa forekomme Folk med simpel Mennefsforstand som høist forunderligt og som en Modsigelse. Der er imidlertid saa Meget af den Slags, hvorefter vi efterhaanden blive oplyste, men som vi aldrig have tænkt os Muligheden af. — Med Hensyn til det lille Ord „betyde-